

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Vrchní soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. [jméno] [příjmení] a soudkyně JUDr. Ireny Ondruszové a JUDr. Leandry Zilvarové ve věci [údaje o účastnících] [údaje o zástupci] zmocněnce [údaje o účastnících] proti žalovanému [údaje o účastnících], o ochranu osobnosti, o odvolání žalovaného do rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. listopadu 2014, č. j. 66 C 166/2013-151

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se v části odvoláním napadené, ve výrocích I. a III. potvrzuje.
- II. Na náhradu nákladů odvolacího řízení nemá žádný z účastníků právo.

Odůvodnění:

Napadeným rozsudkem uložil soud prvního stupně zaplatit žalobci a) částku 40.000 Kč, žalobkyni b) částku 40.000 Kč, žalobkyni d) částku 20.000 Kč a žalobkyni e) částku 20.000 Kč vždy do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku (výrok I.). Žaloba byla zamítnuta, pokud se žalobci domáhali na žalovaném zaplacení částky a) žalobce 240.000 Kč, b) žalobkyně 240.000 Kč, c) žalobce 200.000 Kč, d) žalobkyně 80.000 Kč, e) žalobkyně částku 180.000 Kč (výrok II.) a žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení (výrok III.).

V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl soud prvního stupně, že žalobci spatřovali zásah do svých osobnostních práv v důsledku smrti [jméno] [příjmení], [datum narození], která zemřela dne [datum] na následky pádu do strže vzniklé sesuvem podloží komunikace, když došlo k odlomení asfaltového povrchu komunikace. Za předmětnou část komunikace odpovídá podle žalobců žalovaný. A) žalobce byl otcem nezletilé [jméno], b) žalobkyně byla její matkou, c) žalobce byl bratrem nezletilé [jméno], se sestrou si rozuměli, po neštěstí se následkem psychického otřesu projevila jeho vrozená zdravotní porucha, byl hospitalizován a rovněž se mu ve škole zhoršil prospěch, d) žalobkyně byla babičkou nezletilé [jméno] z matčiny strany, žili společně ve stejném

domě a nezletilá [jméno] trávila hodně času s ní a dcerou d) žalobkyně, tedy žalobkyní e), se kterou si byli blízké povahově i věkově a pro žalobkyni e) bylo úmrtí nezletilé [jméno] velkým šokem, neboť byla nešťastí přítomna a snažila se nezletilou [jméno] zachránit. Po nehodě se jí zhoršil prospěch, dodnes se vypořádává s plačtivými stavy a má poruchy koncentrace. Za zásah do práv na ochranu osobnosti žádal žalobce a) náhradu nemajetkové újmy ve výši 280.000 Kč, stejně jako žalobkyně b), žalobce c) částku 200.000 Kč, žalobkyně d) částku 100.000 Kč a žalobkyně e) částku 200.000 Kč. Právní jednání podáním žaloby za nezletilé žalobce c) a žalobkyni e) byly schváleny Okresním soudem v Jablonci nad Nisou.

Soud prvního stupně provedl ve věci obsáhlé dokazování, jednak listinnými důkazy vyjmenovanými v rozsudku a svědeckými výpověďmi svědka [příjmení] [jméno], účastnickým výsledkem a) žalobce a b) žalobkyně, tedy rodičů nezletilé [jméno], a účastnický výsledek žalobkyně d), babičky nezletilé [jméno], a výsledkem svědka [jméno] [příjmení]. Soud zamítl provedení důkazů jednak výsledkem nezletilého c) žalobce a žalobkyně e), jakož i výsledkem [jméno] [příjmení], neboť tyto důkazy pokládal za nadbytečné a skutkový stav byl dostatečně zjištěn z dalších provedených důkazů. Další důkazy byly žalovaným učiněny až po koncentraci řízení a i pokud by bylo možno k těmto důkazům přihlédnout, nevedlo by to k jiným závěrům stran pasivní legitimace žalovaného. Soud prvního stupně ve svém rozsudku velmi podrobně popsal zjištěný skutkový stav, kdy nesporné byly skutečnosti o rodinných vztazích mezi žalobci a nezletilou [jméno] i skutečnost, že k tragické události, při které nezletilá [jméno] zemřela, došlo v prostoru pozemku parcelní [číslo] katastrální území Paseky nad Jizerou, dále uváděny také jako, „předmětná parcela“, který je ve vlastnictví České republiky a žalovanému ve vztahu k tomuto pozemku přísluší právo hospodařit. Podle výpisu z katastru nemovitostí pořízeného soudem k [datum] je vlastníkem předmětné parcely stát a příslušnost k hospodaření s majetkem státu má žalovaný, způsob využití předmětné parcely je silnice, druh pozemku ostatní plocha. Z protokolu o ohledání místa činu Policií ČR ze dne [datum] včetně náčrtku a fotodokumentace bylo zjištěno, jak vypadalo místo, kde došlo ke smrtelnému úrazu nezletilé [jméno]. Byl z dalších listinných důkazů zjištěn vývoj vztahů k danému úseku komunikace, když pozemková parcela byla označena rovněž jako stará silnice III/29018. Tento pozemek měl být předán pod správu obce Paseky nad Jizerou, která toto odmítla. Ministerstvo dopravy pak [datum] vydalo rozhodnutí o změnách v silniční síti okresu [obec] a [obec]. V bodě C.5 vyřadilo ze silniční sítě v katastrálních územích [obec] a [obec] koncový úsek silnice III/29018 v délce 1,467 km a v odůvodnění ministerstvo uvedlo, že tento úsek pozbyl svého dopravního významu a je využíván pouze místními obyvateli a bude sloužit jako místní komunikace. Dále však ve svém rozhodnutí uvedlo, že vyřazením silnice ze silniční sítě nekončí správci komunikace jeho odpovědnost za jeho komunikace, dokud v návaznosti na toto rozhodnutí nebude dořešen správní charakter a převod majetkové správy těchto komunikací. Žalovaný pak učinil nesporným, že rozhodnutí se v bodu C.5 vztahuje na úsek, kde došlo k předmětné tragické události. Ke změně vlastnictví uvedeného pozemku nedošlo, stav této komunikace byl dlouhodobě neutěšený. Obec Kořenov na to upozorňovala nejprve krajskou správu silnic, pak žalovaného. V místě nehody, asi měsíc před ní, došlo k propadnutí auto, komunikace zjevně nebyla bezpečná, byl tam částečný sesun. Obyvatelé, kteří komunikaci užívali, o nebezpečnosti věděli. Až po tragické nehodě se však dohodly obce z okolí na částečné opravě. Z výsledku žalobců a), b) a d) bylo zjištěno, že nezletilá [jméno] od rodičů věděla, že místo, kde došlo k tragické události, je nebezpečné, situaci znala, neboť v obci žila od mala. Věděla také o tom, že se v daném místě zřítilo do řeky auto a věděla, že tam nemá chodit. Část komunikace byla v šedesátých letech ještě silnicí první třídy, v sedmdesátých letech ji strhla povodeň a od té doby nebyla pořádně opravena. V devadesátých letech byla zde vybudována cyklostezka. Obec Kořenov upozorňovala kraj i povodí Labe na stav komunikace, ale pro chodce ani cyklisty na komunikaci nebyl umístěn žádný zákaz vstupu. Obec Kořenov i [obec] sdělily, že účelovou komunikaci nepotřebují a převzít její část na svoje území nehodlají. Z uvedených důkazů bylo tedy konstatováno, že žalovaný ve věci je pasivně legitimován a soud řešil historii předmětné komunikace a dospěl k závěru, že převod majetkové správy dořešen nebyl

právě s ohledem na to, že obce Paseky nad Jizerou i [obec] odmítly komunikaci převzít. Závěr soudu prvního stupně byl, že vlastníkem předmětné parcely je stát a právo hospodaření má žalovaný s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR (22 Cdo 766/2011).

Dále se soud prvního stupně zabýval osobami žalobců a jejich vztahu k nezletilé [jméno]. Žalobci a), jejímu otci, bylo v době úmrtí dcery 34 let a v tu dobu s žalobkyní b) měl ještě jedno dítě, nezletilého [jméno], žalobce c). V roce 2012 se pak narodil syn [jméno] a s touto rodinou žalobce a) žil a žije v jedné domácnosti, tedy žalobci a), b) c) a syn [jméno]. Ve stejném bytovém domě bydlí i žalobkyně d) a e), tedy matka žalobkyně b) a její dcera, žalobkyně e). Úmrtí nezletilé [jméno] se zpočátku negativně projevilo na vztazích rodičů, kdy problémy trvaly asi ¾ roku. Pomohlo jim až početí dalšího dítěte a jeho narození v roce 2012. Žalobkyně b) byla ambulantně léčena tisíci prostředky. Žalobci c) bylo v době úmrtí sestry 12 let, žil s ní ve společné domácnosti a v době její smrti neměl jiného sourozence. Jeho vztah se sestrou byl velmi dobrý. Žalobkyni d) bylo v době úmrtí vnučky 49 let, žila s dcerou a jejím partnerem a dětmi ve stejném bytovém domě v oddělených bytech. Ze zprávy třídních učitelů nezletilých bylo zjištěno, že se neprojevily problémy ani zhoršený prospěch u obou žalobců, tedy žalobce c) a žalobkyně e). Pouze u žalobkyně e) po nějakou dobu se podle sdělení rodiny v noci budila, nemohla spát, často plakala. Ani u jednoho z nezletilých však rodina nevyužila odborné pomoci. Poté, co dospěl k závěru o pasivní legitimaci žalovaného, posoudil soud prvního stupně věc podle ustanovení § 11 a 13 občanského zákoníku za použití ustanovení § 415 a 441 občanského zákoníku ve znění účinném do 31. 12. 2013 (dále jen občanský zákoník). Vyšel ze skutečnosti, že došlo k porušení obecné prevenční povinnosti ve smyslu § 415 žalovaným, který ke konkrétním okolnostem nejednal dostatečně opatrně. Co se týče odškodnění, dospěl soud prvního stupně k závěru, že s ohledem na vzájemné rodinné vztahy je nutno postupovat nad rámec odškodnění podle ustanovení § 443 odst. 3 občanského zákona a zejména proto, že odškodnění podle tohoto zákonného ustanovení nepostačuje, když byly zpřetrhány vztahy a vazby, které zde existovaly nad rámec běžných vztahů, a v důsledku úmrtí překračují obvykle vzniklé následky. Z takto zjištěného skutkového stavu dovodil závěr, že žaloba je ze strany žalobců a), b), d) a e) částečně důvodná, ze strany žalobce c) důvodná není. Co se týče míry zásahu do rodinného života žalobců, konstatoval soud prvního stupně, že objektivní intenzita zásahu se u jednotlivých žalobců lišila. V případě rodičů, tedy žalobců a) a b), shledal, že jednorázové částky odškodnění nejsou dostatečnou satisfakcí, když si rodiče prošli velice obtížným obdobím po smrti dcery a jako přiměřenou satisfakci shledal částku 80.000 Kč pro každého z rodičů. Při úvaze o vyšší odškodnění však za použití ustanovení § 441 občanského zákoníku ve spojení s ustanovením § 853 občanského zákoníku bylo přihlédnuto k tomu, že když šlo o nešťastnou shodu okolností, jak nezletilá [jméno], tak i její rodiče o nebezpečnosti místa věděli, bylo prokázáno, že o tomto věděla i nezletilá [jméno], že místo, kde již došlo k nehodě, je nebezpečné, přesto na toto místo šla. Proto soud přiznal odškodnění v rozsahu ½ a každému z rodičů přiznal právo náhradu nemajetkové újmy v částce 40.000 Kč. Co se týče za žalobce c), bratra nezletilé [jméno], bylo mu v době její smrti 12 let, byť měl s ní dobré vztahy, její tragické úmrtí se neprojevilo v jeho školním prospěchu či chování, nemusel využít odborné pomoci. Vzniklo mu právo na jednorázové odškodnění v částce 240.000 Kč, na náhradu nemajetkové újmy žádal 200.000 Kč a soud dospěl k závěru, že navýšení o 65.000 Kč oproti obvyklé částce pro sourozence je dostatečným odškodněním a paušální částka 240.000 Kč dostatečnou satisfakcí za zásah do jeho osobnostních práv. Proto žalobu o ochranu osobnosti podle ustanovení § 13 odst. 2 a 3 ve vztahu mezi žalobcem c) a žalovaným zamítl. Žalobkyně d) byla babičkou nezletilé [jméno], žily ve stejném domě, trávily spolu hodně času, vztahy byly intenzivnější, než je běžné. Soud přihlédl k tomu, že žalobkyně d) má svou blízkou rodinu, celkem 5 dětí, [jméno] nebyla jediným vnoučetem a shledal jako přiměřenou náhradu nemajetkové újmy částku 40.000 Kč s ohledem na již zmíněnou spoluodpovědnost částku 20.000 Kč. Žalobkyně e) je dcerou žalobkyně d) a byla tetou nezletilé [jméno] a s ohledem na blízkost jejich věku, životu v nejtěsnějším sousedství a pevnému kamarádskému poutu byl jejich vztah velmi silný. Měla k nezletilé [jméno] blíže, než k vlastní o

dva roky starší sestře. Na odškodnění podle ustanovení § 444 odst. 3 občanského zákoníku neměla jako teta nárok a žádala za zásah do osobnostních práv částku 200.000 Kč. Vzhledem ke skutkovým okolnostem pak jí byla přiznána částka 40.000 Kč a s ohledem na uvedenou spoluodpovědnost, když spolu s nezletilou [jméno] šla na místo, které jim bylo zakazováno, ji soud přiznal částku pouze ve výši 20.000 Kč. Přiznané částky ve výroku I. pak soud prvního stupně žalobu ve výroku II. jako nedůvodné zamítl.

O nákladech řízení bylo s ohledem na spoluodpovědnost žalobců rozhodnuto podle ustanovení § 142 odst. 2 a u neúspěšného žalobce podle § 142 odst. 1, když žalovanému náklady řízení nevznikly.

Proti tomuto rozsudku podal včasné odvolání žalovaný. Ve svém odvolání pak zopakoval argumentaci k hodnocení pozemní komunikace podle zákona o pozemních komunikacích i konstantní judikatury. Žalovaný zastává názor, že mu nepřislušelo vlastnické ani jiné právo k předmětné účelové komunikaci, která se jako bývalá stavba silnice nachází na pozemkové parcele [číslo] v k. ú. [obec], a to z důvodů, že za prvé předmětná komunikace byla zřízena jako silnice III/29018, která byla na základě vydaného rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne [datum] v části B.5 vyřazena ze silniční sítě. Dne [datum] nabylo předmětné rozhodnutí právní moci a tím se z uvedené pozemní komunikace stala účelová komunikace ve vlastnictví státu. Ministerstvo však uvedlo, že vyřazením silnice ze silniční sítě nekončí správci komunikací jeho odpovědnost za tyto komunikace, dokud v návaznosti na vydané rozhodnutí nebude dořešen správní charakter a převod majetkové správy těchto komunikací. Tento princip pak stanoví i ustanovení § 3, jehož účinnost nastala v době, kdy pozici správce této komunikace vykonávala Správa a údržba silnic [obec]. K předmětné komunikaci, na které došlo k tragické události, vykonávala právo hospodaření státní příspěvková organizace Správa a údržba silnic [obec]. Dále pak z rozhodnutí ministra dopravy a spojů z [datum] vyplývá přechod věcí a práv a závazků z majetku SÚS [obec] do majetku Libereckého kraje. Na základě tohoto rozhodnutí žalovaný dovozuje, že předmětná komunikace je stále ve vlastnictví Libereckého kraje, ač toto rozhodnutí již bylo rozhodujícím soudu předloženo, bylo jím zcela přehlédnuto, avšak se jím objektivně nezabýval. Správním rozhodnutím o vyřazení stavby silnice III. třídy nemohlo dojít ke změně právního vztahu dané stavby, která bezesporu zůstala stavbou v právním slova smyslu, přičemž koneckonců svědčí i zjištění soudu, že tato stavba měla být zařazena jako místní komunikace. Žalovaný zmiňuje, že podle § 27 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích odpovídá vlastník dálnice, silnice nebo místní komunikace za škody vzniklé uživatelům, jejíž příčinou byla závada ve sjízdnosti, nikoliv ve schůdnosti, pokud neprokáže, že bylo v mezích jeho možností tuto závadu odstranit. U závady způsobené povětrnostními situacemi a jejich důsledky takovou závadu zmírnit, ani na ni předepsaným způsobem upozornit. Podle § 9 odst. 1 z. op. je vlastníkem silnic první třídy a dálnic stát, ŘSD pouze přísluší k těmto komunikacím právo hospodaření. I kdyby přes výše uvedené se soud s námitkou pasivní legitimace neztotožňoval, žalovaný sděluje, že nezletilá [jméno] [příjmení] místo, kde došlo k jejímu úrazu, dobře znala a přesto si počínala tak, že k úrazu došlo. Úraz a jeho následky si proto přivodila vlastní neopatrností a koneckonců pohybem i v místech, kde byla o možnosti úrazu srozuměna dle výsledku svědků z jednání dne [datum]. Žalovaný je názoru, že žaloba proti ŘSD je v daném případě nedůvodná a navrhuje, aby rozsudek soudu prvního stupně byl změněn a žaloba zamítnuta.

K tomuto odvolání se vyjádřili žalobci, kteří uvedli, že žalovaný ve svém odůvodnění odvolání poukazuje na ustanovení zákona 13/1997 Sb. o pozemních komunikacích, ale pouze uvádí, jak by tato měla tato zákonná norma působit. Zapomíná přitom na to, že aby správně působila, je třeba naplňovat i jiné zákony, a to zejména zákon č. 219/2000 Sb. o majetku České republiky a její vystupování v právních věcech a navazující předpisy. Pokud pak v odvolání uvádí, že si zemřelá úraz přivodila sama, zcela opomíjí, že i přes rodičovská varování jsou komunikace k pohybu osob a dopravních prostředků primárně určeny a vstup na tuto komunikaci nebyl zakázán. Inkriminovaný úsek sice již není páteří komunikací, ale stále je pro chodce spojnici mezi obcí a

autobusovou zastávkou. Pouhým zázrakem nedošlo k obdobnému neštěstí již dříve. Soud prvního stupně se otázce pasivní legitimace věnoval podrobně a dospěl ke správnému a zcela jednoznačnému závěru. Žalobci se sice neztotožňují s rozsudkem soudu prvního stupně co do výše odškodnění a spatřují také nespravedlivé posouzení míry odpovědnosti, kdy vteřinové zaváhání dítěte, které neodhadlo možný sesuv komunikace, je srovnáno s dlouholetou ignorancí skupiny dospělých. I tak by požadované odškodné bylo pouhým vyjádřením politování nad doživotním, společenským hendikepem, kterému jsou všichni poškození vystaveni, i když to nemusí být na první pohled či při soudním stání zcela zjevné. Poškození osobnosti všech příbuzných v případě úmrtí dítěte je nevratné a nepopsatelné. V této souvislosti pak odkázal na výpověď starosty obce, pana [jméno] [jméno]. Právo na rodinný život všech žalobců bylo nereparetovatně poškozeno, čímž jim byla poškozena újma, jež snižuje jejich důstojnost a vážnost ve společnosti, kterou si pracně budovali zejména v situaci, kdy jim nebyla poskytnuta ani morální, natož hmotná satisfakce.

Odvolací soud přezkoumal podle § 212 o. s. ř. rozsudek soudu prvního stupně v napadeném rozsahu, tedy ve výroku I. a III. (když zamítavý výrok II. nebyl odvoláním napaden a odvolacím soudem proto zůstal nedotčen) a dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.

Odvolací soud má za to, že nejsou dány odvolací důvody podle § 205 odst. 2 písm. g) o.s.ř. Soud prvního stupně přihlížel ke všem tvrzením žalovaného a dle názoru odvolacího soudu zjistil zcela správně skutkový stav věci a pokud jde o neprovedení některých důkazů navržených žalovaným, jejich neprovedení řádně zdůvodnil. Zjištění soudu prvního stupně shledal odvolací soud jako zcela správná a v plném rozsahu na ně odkazuje. Soud prvního stupně se totiž nejen v odůvodnění výslovně zabýval tvrzeními žalovaného k rozhodným skutečnostem a zcela správně se s každým z těchto tvrzení vypořádal a tak se i s těmito jeho závěry odvolací soud zcela ztotožňuje. Soud prvního stupně na základě velmi rozsáhlého dokazování, přičemž jednotlivé důkazy hodnotil v souladu s ust. § 132 o. s. ř., neboť je výslovně hodnotil jednotlivě i v jejich vzájemné souvislosti a přihlížel i ke všemu co vyšlo v řízení najevo, tedy nejen k tomu, co uvedli účastníci, ale i k tomu, co vyplynulo zejména z listinných důkazů. Byl tedy zcela správně zjištěn skutkový stav věci, ze kterého vycházel i odvolací soud.

Odvolací soud dále dospěl k závěru, že není dán ani odvolací důvod uplatněný výslovně v odvolání podle § 205 odst. 2 písm. g) o. s. ř. Především je třeba uvést, že odvolací soud sdílí závěry soudu prvního stupně, že v řízení bylo prokázáno, že sporný pozemek na kterém došlo k tragické události je ve vlastnictví státu a po rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 11. 1. 1993, č. j. 16091/1993-232 nebylo dořešeno správní postavení tohoto pozemku a zůstal ve vlastnictví státu a přesto, že v odůvodnění rozhodnutí Ministerstva dopravy bylo uvedeno, že by měl sloužit jako místní komunikace a přímo v tomto rozhodnutí bylo rovněž uvedeno, že vyřazením sítě silnice ze silniční sítě však nekončí správci komunikací (kterým byla SÚS, protože ke správě silnic byl dle ust. § 3 d) odst. 1 písm. b) tehdy účinného zákona o pozemních komunikacích příslušný Okresní národní výbor, popřípadě organizace jím zřízená; vlastníkem byl stát, veškeré komunikace byly národním majetkem) jeho odpovědnost za tyto komunikace, dokud v návaznosti na toto rozhodnutí nebude dořešen správní charakter a převod majetkové správy těchto komunikací. Soud prvního stupně se velmi podrobně zabýval vývojem majetkových vztahů k uvedenému pozemku, celou historií, kterou podrobně také v rozhodnutí popsal a vyložil. Zásadní pro pasivně legitimaci žalovaného je ta skutečnost, že převod majetkové správy však dořešen nebyl, protože obce Paseky nad Jizerou i [obec] odmítly komunikaci převzít, zejména z důvodu jejího dezolátního stavu. Dne [datum] nabyl účinnosti nový silniční zákon, zákon č. 13/1997 Sb., který v § 9 stanovil, že vlastníkem místních komunikací je obec, na jejímž území se místní komunikace nacházejí. Judikatura Nejvyššího soudu ČR postupně dovodila, že byla-li pozemní komunikace místní komunikací (včetně, tzv. faktických místních komunikací, u kterých chybělo správní rozhodnutí o zařazení komunikace jako místní, což mohl být i případ předmětné komunikace, která byla ze silniční sítě vyřazena, ale nebyla správním rozhodnutím zařazena do

jiné kategorie) podle právních předpisů účinných do [datum] zůstával ji tento status i podle zákona o pozemkových komunikacích a to za předpokladu, že splňuje znaky místní komunikace uvedené v tomto zákoně. Jedním z těchto znaků je, že jejím vlastníkem je obec, na jejímž území se nachází. Předmětná pozemní komunikace však nebyla ke dni nabytí účinnosti tohoto zákona ve vlastnictví obce Paseky nad Jizerou, na jejímž území se nachází, nemohla se tedy stát místní komunikací podle nové právní úpravy. Předmětná komunikace však splňuje podmínky ust. § 7 odst. 1 zákona o pozemkových komunikacích, neboť bylo prokázáno, že slouží mimo jiné i KRNAP pro obhospodařování lesních pozemků od [datum] se proto jedná o účelovou komunikaci, k jejímu vzniku nebylo třeba žádného správního rozhodnutí, jelikož účelové komunikaci vznikají ze zákona. Dále pak soud prvního stupně správně uvedl, že v roce 2001 probíhalo předání komunikací mezi SÚS a subjekty určenými zákonem o pozemkových komunikacích, a to v souvislosti s převodem majetku dle zákona č. 157/2000 Sb. o přechodu některých věcí, práv a závazků z majetku České republiky do majetku krajů, na základě kterého měl být převáděn majetek SÚS a dalších subjektů do vlastnictví krajů a vzhledem k této okolnosti bylo nutné ještě předtím převést majetek, který zůstává ve vlastnictví státu na organizaci, která s ním bude hospodařit. Na základě rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne [datum] byly stavby silnic první třídy se součástmi a příslušenství, se kterými hospodařila SÚS převedeny pod správu žalovaného. Jako důvod převodu bylo uvedeno ust. § 9 zákona o pozemních komunikacích, které se týká vlastnictví komunikací, účelem tedy bylo v první řadě převést komunikace, které měly zůstat ve vlastnictví státu na žalovaného. Převáděné věci a práva měly být podle rozhodnutí Ministerstva dopravy uvedeny v soupisech majetku. V řízení bylo prokázáno, že soupisem majetku převáděného z SÚS na žalovaného (podtitul silnice první třídy) je uvedena rovněž předmětná parcela [číslo] na tomto podkladě nechal poté žalovaný zapsat svou příslušnost hospodařit s majetkem státu (tedy i s předmětnou parcelou) do katastru nemovitostí, kde je dosud vedena jako ostatní plocha, způsob využití silnice. Není tedy spor o tom, že vlastníkem předmětné parcely je stát a že právo hospodaření má žalovaný a je tedy dána pasivní legitimace žalovaného. Předmětná komunikace byla nejspíš administrativním nedopatřením nesprávně evidována jako silnice, byť již v roce 1993 byla ze silniční sítě vyřazena a nelze tedy dovodit, že by za dané situace měl s pozemkem hospodařit někdo jiný než žalovaný, který je bez pochyb příslušný hospodařit s pozemkem. Soud prvního stupně pak dále popsal povinnost žalovaného hospodařit s vymezeným majetkem podle ust. § 54 zákona č. 219/2000 Sb. a pečovat o svěřený majetek dle ust. § 14 odst. 3 tohoto zákona. Vzhledem k tomu, že žalovaný přes výzvu soudu neprokázal, že by učinil nějaká opatření, aby předešel obdobným událostem jako té, při které zemřela nezletilá [jméno] a v příčinné souvislosti se zanedbáním této péče a zanedbáním obecné prevenční povinnosti, pak došlo k tragické události, kdy nezletilá [jméno] uklouzla a spadla do jámy vytvořené sesuvem, dopadl na ni pádem uvolněný kámen a na následky těchto zranění zemřela. A tento zásah pak byl v objektivně způsobitelný zasáhnout to osobnostních práv všech žalobců, zejména do jejich práva na rodinný život. Pokud tedy za těchto okolností dospěl soud prvního stupně k závěru, že byly splněny podmínky pro úspěšné uplatnění žaloby na ochranu osobnosti, odvolací soud se s těmito závěry ztotožňuje. Vzhledem k tomu, že žalobci nepodali odvolání do zamítavé části rozhodnutí, pouze se k odvolání vyjádřili, ztotožnil se odvolací soud i se závěry soudu prvního stupně týkající se spoluzavinění členů rodiny s výjimkou nezletilého [jméno], když velmi podrobně odůvodnil částky přiznané jednotlivým žalobcům, takže odvolací soud může na tyto závěry v plném rozsahu odkázat. Ze všech těchto důvodů proto odvolací soud rozhodnutí soudu prvního stupně jako věcně správné a zákonu odpovídajícím podle ust. § 219 o. s. ř., včetně správného výroku o nákladech řízení potvrdil.

O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodováno podle ust. § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o. s. ř., když zmocněnec žalobců, kteří byli v odvolacím řízení úspěšní se práva na náhradu nákladů odvolacího řízení vzdal a bylo proto rozhodnuto, tak jak je ve výroku uvedeno.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku není dovolání přípustné (§ 238 odst. 1 písm. c/ o.s.ř.).

Praha 4. října 2016

JUDr. Milena Opatrná
předseda senátu